

cies pobres i refractàries de seguir el camí de la veritat.

Val més deixar-los i enfocar tota la nostre atenció envers aquesta campanya que tan noblement tothom ha col·laborat. Puig és una qüestió que tots, sense distinció de classes ni idees, havem d'aportar-hi el nostre esforç i sacrifici per assolir el complert triomf de les nostres justes aspiracions.

S'ha d'anar mantinguent aquell foc de companyonia que encara resta encés dins el cor de cadascú, que no minvi un sol moment l'entusiasme en que es va començar aquesta croada, doncs, queda molta feina a fer i s'ha d'acabar, del contrari tan se valdria no haver-la començat.

Tots havem pogut constatar ben evidentment, que els resultats d'aquesta mútua col·laboració no han pas esdevingut abastament positius perquè puguem somriure amb la satisfacció d'haver complert ja el deure, doncs, si bé és cert que l'indult concedit per el govern ha estat beneficiós per algunes persones, retornant-los a les seves llars volgudes, en canvi ha estat ben crudel per moltes altres, que encara resten recloses en presons i exilis, sotmesos en el més complert abandó. Cal doncs rependre amb més coratge que mai, la lluita interrompuda per uns moments d'esguard, posar altra vegada a prova aquells lligams de germanor que a tots ens animen, i allargar les mans a n'aquells companys que per el sol delictes d'haver estimat uns ideals amb l'exaltació dels seus sentiments generosos, s'els ha deixat al marge de tota consideració com els més vulgars delinqüents.

Cuitem a donar-los-hi el nostre ajut; recordem que les petites millores que gaudeix la col·lectivitat obrera, són pagades amb la llibertat d'aquests homes, quina dignitat menyspreuada i escarnida per una folla persecusió, havem de rehabilitar per tots els mitjants possibles.

Palesem una vegada més que, davant el perill de veure'ns defraudades les més cobejades esperances, sabem posar per damunt de tot, la voluntat ferma i els sentiments nobles que han d'ésser la característica del nostre poble.

Si així no no fos, si deixant-nos portar per egoismes i rancúnies, neguèssim la nostra adhesió a n'aquesta qüestió a la qual van estretament lligats els problemes capdals de la nostra terra, cometeríem la vilesa més gran de la vida, a l'emsems que cauríem en un desprestigi moral, del que ens costaria sortir-ne.

Per cap raó, doncs, ningú pot quedar-se indiferent, sinó que ha d'ésser ben al contrari, s'ha de portar l'entusiasme allà on falti, propagant ben altament l'afany que sentim per alliberar aquests presos, puix aquests actes de fins tan enlairats, són els que més diuen en favor dels pobles, són els que d'una manera suau i dolça van extingint odis que puguin existir, pera donar pas a uns sentiments amplament democràtics que fan els pobles dignes i grans.

GIL VIDAL

Vària

ON ES LA JUSTICIA?

Retallem de «La Libertad» de Madrid:

«El volante y la pistola.

Del manifiesto que dirige a la opinión pública el Sindicato de las Artes Blancas Alimenticias de Madrid y sus contornos, copiamos el siguiente substancioso episodio:

«De como se engrosó y funcionó el Sindicato La Espiga tenemos en nuestro archivo infinidad de pruebas, algunas de las cuales queremos mencionar en este escrito.

Podemos afirmar que, constituida la primera Junta directiva, fué a recibir instrucciones al ministerio de la Gobernación, donde se les proveyó de pistolas y un volante que substituía a la licencia de armas. Se les instigó a que nos provocaran, asegurándoles la impunidad.

Al ser detenido un elemento dirigente de ese Sindicato, por disparar su pistola contra un compañero nuestro, un mandatario de una alta personalidad quiso imponer la libertad del detenido al juez de guardia; éste se resistió, y al día siguiente el juez correspondiente puso en libertad al sujeto, devolviéndole la pistola».

La gravedad de una denuncia tan terminante afecta no sólo al sindicalismo obrero, sino al decreto judicial. Urge, pues, que todo ello se ponga en claro.

Esos volantes de Gobernación substituyendo fraudulentamente las licencias de armas, esas pistolas entregadas por el Ministerio encargado precisamente del orden público; esos jueces que ponen en libertad a quienes disparan, devolviéndoles las pistolas, ¿no reclaman la intervención del fiscal? ¿A qué aguardar el fiscal para intervenir? La denuncia es concreta, terminante, pública. Su gravedad, extraordinaria, trascendente. ¿Será posible que se desvanezca como el humo?...»

No es tracta pas d'un fet nou ni ens ha sorprès del tot veure-ho en lletres de motllo. Feia temps, però, que anava de boca en boca, molt de baix en baix, perquè entre la censura i el temps que anava transcorrent i aparentant tirar-hi terra al damunt, donava la sensació que ja no se n'havia de parlar mai més. L'ambient asfixiador en veure tanta masells, tants covards i tants insensibles, acabava d'afavorir la perfecta immunitat dels fets més greus esdevinguts durant la Història contemporània d'aquest país, cosa que fóra greu. Fóra ja l'enfonsament definitiu dels vertaders principis bàsics de l'harmonia social i de l'ordre que tant invoquen els faritzeus que servien d'escambell als homes de la Dictadura (com encara, en nom d'aquest ordre, «La Tradició» de la setmana passada s'esgarriava dels perills del comunisme i demanava ajut a totes les forces divines i humanes per a combatre'l, sense, però, haver dit mai ni un mot en contra dels seus amics, els comunistes blancs, que es valen de les armes més indignes, com sembla que s'acabarà de demostrar).

Les acusacions concretes d'Indaleci Prieto, amb el testimoniatge de Sánchez Guerra, contra els atemptats socials patrocinats per Martínez Anido, és un fet que ocupa avui tota la Espanya que viu desperta. Davant d'aquestes acusacions, dos únics camins s'ofereixen al govern, tots dos ben lluny de la inhibició, quan de fets de tanta transcendència es tracta. O bé cal considerar com a cosa urgent la immediata detenció i processament del cèlebre ex-governador de Barcelona, o, si això no es fes, recabar del diputat socialista àmplies explicacions, avalades amb tot el que pugui aportar l'ex-president del Consell, i de no ésser certes les acusacions que damunt del tràgic home de la Llei de Fugues pesen, aplicar les sancions degudes als qui han parlat sense motiu.

Si no s'aclareix netament tot el que fa referència als pistolers que esperaven a Pestaña per a assassinar-lo a la sortida de l'Hospital de Marresa amb la protecció o les ordres de l'ex-governador, si no es castiguen als culpables, podrem dir que una vertadera anarquia blanca ha regnat en aquest país, i ningú no es podrà queixar si en ve una de vermella.

Es al President del Consell de Ministres que toca posar els punts sobre les ii, caigui qui caigui.

Si no es fa aixís, que no es parli mai més en nom d'una justícia que no existeix o que seria, en tot cas, un sarcasme.—M. H.

«PALESTRA»

La joventut, que ens tenia preocupats per a saber on anava, ha donat el seu primer crit de batalla.

Vers un afany de propagar intensament a Ca-

talunya uns sentiments i una actitud de virilitat, s'organitza sota una bandera de concentració política, coincident per la obtenció de les justes reivindicacions racials, i es proposa... «promoure un moviment de la joventut catalana, amb tota l'activitat i l'empemta de la gent jove, per al seu propi millorament en tots els aspectes moral, intel·lectual, social i físic, i desvetllar el seu interès per totes les causes justes.»

«Palestra no pretén pas ésser un nou club. Estem convençuts que un del més greus defectes del nostre poble és la disgregació i per això declarem des de bon principi que està oberta als patriotes de tots els sectors i que el nostre sincer desig és coordinar i relligar cadascuna de les seves futures activitats amb les de totes les altres entitats o agrupaments que es proposin fins similars.»

«Davant de recents experiències i enyorant el perdut temps de caràcter del nostre poble, ha estat aspiració constant de les darreres promocions d'atendre a llur formació moral. Molts de llurs sectors han arribat al convenciment que el redressament col·lectiu sols podrà venir després del ressorgiment de les antigues virtuts morals de la nostra gent. Contribuir, doncs, a combatre la inhibició, l'escepticisme, la disgregació i la feblesa moral i a pujar una generació sana i forta de cos i d'esperit, optimista i coratjosa, disciplinada i amb capacitat per a fer prevaler la pròpia voluntat, enèrgica i ferma en les seves conviccions, ha d'ésser una de les finalitats fonamentals de Palestra. Una vasta i sostinguda campanya de conferències i curssets per tot Catalunya, l'organització de converses, cercles d'estudis i debats, publicacions, etc., són, entre altres, alguns dels mitjans que pensem utilitzar.»

«Moviment per al millorament de la joventut caldrà cercar-lo també en el camp social, amb campanyes higièniques i profilàctiques, curant de la protecció legal de la joventut i del seu treball, d'assegurances i assistència mèdica, d'una intensa actuació en els mitjans obrers, etc.

Es tota la joventut del nostre poble la que ha de pendre part en aquest moviment i per això ens adreçem a tots els joves catalans de totes les poblacions, de totes les classes socials i de totes les idees polítiques per tal que acudin a Palestra. Solament una condició exigim: la fermesa de les conviccions patriòtiques, cal que en l'actuació col·lectiva fem sentir l'alenada viril i optimista del jovent.

Per tal d'obtenir la major eficàcia de la seva obra, Palestra crearà delegacions fora de Barcelona, en el major nombre possible de pobles de la nostra terra.

Però, des del primer moment i sense esperar que les delegacions restin organitzades, ens adreçem a tots els joves, a tots els nuclis de jovent, entitats culturals, sardanistes, esportives, excursionistes, orfeons, cooperatives, sindicats, etc., i d'una manera especial a tota la Premsa catalana, que estihui d'acord amb les orientacions de Palestra. Invitant-nos a adherir-se ja des d'ara a la seva obra patriòtica i educativa, adreçant-se per escrit a les oficines, Casp, 12 (Edifici Tivoli), primer pis, lletra I.

Barcelona, 10 d'abril de 1930.»

Firmen el manifest:

Oriol Anguera de Sojo, Pere Arderiu, J. M. Batista i Roca, Domènec de Bellmunt, Ricard Carbonell i Flor, Miquel Cardona, Rafel Cardona, Joan Carreres i Palet, Narcís de Carreres, Ambrosi Carrion; J. M. de Casacuberta, Antoni Casajoana i Catllà, J. M. Casasses, Joan Cases i Figueres, Leandre Cervera, Pau Cirera, Lluís Cames i Cercós, Joan Coromines i Vigneaux, Ferràn Cuió, Llibert Estartús, Enric Ferran, Antoni Fises, J. V. Foix, Joaquim Fons, Rafel Font i Ferran, P. Gabarró i Garcia, Josep M. Girns, Domènec Guansé, Tomàs Iduarte, Marian Iglésies, d'Abadal, Eusebi Isern i Dalmau, L. López Olivella, Ignasi Maluquer, Joan A. Maragall, Manuel Masramón, Joaquim Masramón, Narcís Masó i Valenti, Jeroni Moragues, Angel Morera, Armand Otero, Eduard Pérez Iborra, Sever Perramón, Isidre Puig e Boada, Joan L. Pujol i Font, Xavier Regàs, Joan B. Roca, F. Roda Ventura, Joan Roig i Piera, Josep M. Roio, Joan Sabater, Octavi Saltar, Montserrat Sastre, Enriqueta Seculi, Amadeu Serc, Ferran Soldevila, Domènec Soler, Josep Sunyol, Alfons Tries i Macencs, Joaquim Ventalló, Josep Vives i Giner.

I es nomenà una presidència honorària, que la formen: Raimond d'Abadal i Calderó, L. Nicolau d'Olwer, Jaume Aiguader i Miró, Antoni Rovira i Virgili.

SANT JORDI

Diumenge passat, organitzats per el «Casal Català», tingueren lloc els actes en homenatge als patrons de Catalunya.

El poble es portà molt bé; foren unes manifestacions de civilitat i d'esperança de trobar-se, en breu, senyors de tot el seu.

MELQUIADEZ ALVAREZ

Tots els prohoms de la política espanyola volen disputar-se novament el poble. Ara Melquiadez Alvarez ha ocupat la tribuna.